

[Stæhr Johansen.]

skudsordningerne, i hvert fald i hovedstadsområdet, gælder det, at der gennem støtte til publikums køb af billetter og i mindre grad direkte støtte til teatrene er skabt et gunstigt klima for fantasi og udfoldelsesmulighed i overensstemmelse med den brede befolknings ønsker. Det er ikke kulturpaverne, der hen over hovedet på befolkningens flertal bestemmer sig for stykker, der hverken er hoved eller hale i, og som langt den største del af befolkningen slet ikke får noget udbytte af. Det er netop konkurrencen, der betinger dette fortrin. Det er vel det bedste argument for også at få konkurrence mellem flere uafhængige tv-kanaler, at man derved skaber muligheden for en programpolitik, der tager hensyn til den menige borger og dermed til det store flertal af seere. Det er det, man gør i andre lande, og som efter kulturministerens mening fører til konkurrence på det mest vulgære og det mest åndsforladte plan. Jeg synes nok, det er en meget stærk bemærkning om det øvrige Vesteuropas radiofonier og tv at give en så nedsættende karakteristik af de programmer, som f. eks. også kan ses her i Danmark; jeg tænker på de tyske programmer, der efter alles opfattelse ligger over, hvad vi selv her i Danmark kan præstere.

Jeg tror derfor, at kulturministeren er helt ude af takt med den brede befolkning. Adskillige rundspørger foretaget af Danmarks radio viser de ønsker og behov, der er ude i befolkningen. I hvilket omfang Danmarks radio tager hensyn til de råd, der gennem disse undersøgelser gives om kundernes ønsker, skal jeg overlade til ministeren at bedømme, men det er i hvert fald tydeligt, at der et et ønske om at kunne vælge alternative programmer. Denne valgfrihed bliver illusorisk, hvis alternativet er et program med voksenundervisning i statslig regie, og lige så lidt er der grund til at tro, at en deling af staben i den bestående radiofoni i personale til 2 kanaler skaber en virkelig valgfrihed. Ledelsen og dermed ansvaret for programpolitikken vil jo i alle tilfælde ligge ét sted.

Der er således mange gode argumenter for at bryde statsmonopolet på radioens og fjernsynets område, og jeg skal komme med flere, når vi når til næste sag på dagsordenen.

Kulturministeren kommer herefter ind på de muligheder, der byder sig for udsendelser gennem kabler. Der er her sket et, om end beskedent, skred i opfattelse hos ministeren og det parti, han tilhører. Hidtil har det været magtpåliggende at beskytte Danmarks radios monopolstilling ved gennem fællesantenneloven at forhindre, at fælles antenneanlæg blev benyttet til andre udsendelser af underholdende art end de officielle fra Danmarks radio og de udenlandske tv- og radiostationer. Nu mener ministeren, at man kan tage det drabelige skridt at lade andre offentlige myndigheder, nemlig amter og kommuner, sende i lukkede kredsløb. Det er dog et fremskridt, men hvorfor ikke tage skridtet fuldt ud og tillade, at også private på koncessionsbasis kan benytte denne mulighed? Er det ikke i det hele en misforståelse at tro, at amtsråd og kommunalbestyrelser vil være de bedste til at forestå programmerne i et sådant massemedium? Jeg har set en lang række borgmestre landet over udtale sig om denne mulighed, og de fleste har givet tøvende svar med hensyn til at skulle tage stilling til programmerne i kabel-tv, og adskillige har været imod; jeg hører selv til de sidste.

Noget ganske andet er, at der naturligvis i de lokale områder består et behov for kommunikation mellem by og borger, og her er jeg ganske enig med kulturministeren i, at langt den vanskeligste opgave er tovejskommunikationen. Det er afgjort af betydning at høre borgernes synspunkter om kommunalpolitiske opgaver også mellem valgene, men det behøver ikke at være gennem en amts- eller en kommunaldirigeret radio.

Men man må heller ikke lade sig forlede til at overdimensionere denne opgave. Skal man have en i princippet daglig informationskilde, der står som et alternativ til udsendelser ad trådløs vej, må lytterne og sererne kunne forlange et stofudbud, der er langt mere alsidigt end det, som en kommunalbestyrelse kan være interesseret i. Dertil kræves en egentlig organisation, i hvert fald på produktionssiden, der i kasetteform kan levere stof af mere generel interesse, og så er vi tilbage i spørgsmålet om radiomonopolet. Jeg vil gerne spørge ministeren, om han er villig til at drøfte sådanne lempelser i den gældende radioordning, at det tillades pri-